

RECENT

POPULAR

Googleren på
Det Kongelige
Teater
15. maj 2020

Den unge
Werthers
Lidelser og
denungewerther
slidelser
18. marts 2020

Mutter Courage
og hendes børn
på Det Kongelige
Teater
17. marts 2020

Konflikter,
uenigheder og
dilemmaer
15. marts 2020

Tatovering
Mungo Park
11. marts 2020

📅 15. maj 2020 📁 Information, teateranmeldelser

Googleren på Det Kongelige Teater

Af Lau Tobias Tronegård-Madsen

Når teater bliver en monoton film

Det Kongelige Teaters *Googleren* er en ud af flere forestillinger, der under corona-epidemiens nedlukning af samfundet bliver skabt specifikt til online streaming. Andre der kan nævnes, er Teater Republiques *Coronamonologerne*, som er en hel serie af korte, optagede monologer med forskellige skuespillere og forfattere bag. Eller Teater Nordkrafts genfortolkning af deres forestilling *Dig og mig ved daggry*, hvor skuespillerne spiller forestillingen live gennem en digital video-chat. Eller Det Kongelige Teaters egen forestilling *Karantæne*, der sammenklipper en fiktiv dansk families møde med corona-krisen og deres interne kommunikation. Begrebet 'forestilling' bliver ofte brugt i forbindelse med disse værker, og med etablerede institutionsteatre som afsendere, leder det uvægerligt tankerne mod scenekunst. Men betyder det, at disse online-formater er teater? I forhold til den konkrete mediering, kameralinsens registrering af det fiktive univers, kan man måske bedre argumentere for, at de er en form for film. Særligt i formater som *Googleren*, hvor forestillingen er optaget, og i princippet kan afspilles for publikum i det uendelige. Filmmidiet stiller dog nogle helt andre krav til formen, baseret på de standarder, vi forventer af filmkunst, som fx rytmen i klipning, kameraets bevægelser, billedet komposition etc. Er det derfor rimeligt at vurdere en forestilling, der er skabt af et teater uden ekspertise inden for dette felt, ud fra disse kriterier? Med sit komplet stationære kamera, der registrerer monologen i et såkaldt one-take, lever *Googleren* i hvert fald ikke op til nogen af de forventninger, der stilles til selv de simpleste audiovisuelle produktioner. *Googleren* er simpelthen en mand ved et skrivebord, der fremsiger en tekst henover tre kvarter. Et formsprog så ekstremt minimalistisk i sit visuelle udtryk, at selv ikke Jørgen Leths film ville kunne måle sig med det. Hvad der dog står tilbage i *Googleren* er en ikke uinteressant fortælling om en relativt aktuel problemstilling i det netbaserede senmoderne samfund.

100%

Indholdsmoderator

Forestillingen handler om at registrere og slette de billeder, som viser de dele af den menneskelige krop, som den globale mediegigant vurderer som værende upassende. I den langt mørkere ende nævner Mark terrorisme, snuff film, samt voldtægt og mord på børn. Uendeligt frygtelige handlinger, som indholdsmoderatorer må forholde sig til på daglig basis i deres sisyfosarbejde med at rense nettet for uønsket indhold. Forestillingen sætter dermed fokus på den mørke underside af internettet og de sociale mediers tidsalder. Mens de fleste af os oplever nettet som et nyttigt værktøj til flere og flere af livets gøremål, samt en platform til at dele ud af vores liv og kommunikere med vores omgangskreds, familie og venner, så har alle disse muligheder også en bagside. En bagside, der gør det muligt for depraverede individer helt anonymt at dele deres ugeringer på en hidtil uset skala, med katastrofale følger for deres ofre, men også for dem, der skal rense platformene.

Når man stirrer ned i afgrunden...

Forestillingen gør det hurtigt klart, at det arbejde, som Mark udfører, kommer med en pris. Når Mark på denne måde konstant beskæftiger sig med de værste sider af mennesket, har han selv mistet den grundlæggende tillid til andre. Han forklarer fx, hvordan han laver baggrundstjek på forældrene til sine børns legekammerater, så han kan tage evt. forholdsregler. Han lever for nedrullede gardiner, så ingen kan filme ind. Det har ført til en nedbrydning af hans forhold til sin kone, for som han siger "Verden er ikke et sikkert sted, men det ser Sanne ikke". Denne manglende evne til at adskille hans arbejde og hans hverdagsliv, vises også i Marks beskrivelse af, hvordan han ser bl.a. børnefilm, samtidig med at han gennemser og sletter uønskede videoklip. Hen imod slutningen af monologen begynder han også at gennemse klip, mens han snakker videre, igen for at understrege, hvordan grænserne i Marks liv er fuldstændig forsvundet. I et så ikonisk citat, at det er blevet en decideret kliché, skriver Nietzsche i sin bog *Jenseits von Gut und Böse*: "Den der kæmper mod uhyrer må se til, at han ikke selv bliver et uhyre. Og når du længe kigger i en afgrund, kigger afgrunden også ind i dig selv." Kliché eller ej, så er det en rammende analogi for Mark, især da det afslutningsvis afsløres, at han selv, dog ved et uheld, har udøvet vold mod sit eget barn. Dette resulterer i, at Mark mister det, der står ham allernærmest, nemlig hans familie. På denne måde bliver Mark en slags tragedie-skikkelse. Som han påpeger: "Vi [indholdsmoderatorer] ser det, så I ikke skal se det", mens han også gør det klart, at internettet ville være ubrugeligt, hvis der ikke fandtes folk som ham, der kiggede på, og fjernede, alt det modbydelige. På denne måde ofrer Mark sig for det fælles gode, på samme måde som Ødipus hos Sofokles ofrer sig for at kurere pesten fra Theben. Man kan måske endda sige, at forestillingen fremstiller en slags grundfortælling i den vestlige, kristne verden: Individets martyrium for hele menneskehedens synder og deres frelse.

Monologens indbyggede udfordring

En monolog som *Googleren* har den indbyggede udfordring, at den let kan fremstå monoton og mangle dynamik. Dermed ikke sagt, at en monolog behøver at være kedelig. Inden for blot de seneste par år findes der utallige eksempler på spændende, overraskende og gribende monologer. Her kan nævnes Det Kongelige Teaters *Jeg løber*, Husets Teaters *Rocky*, Betty Nansen Teatrets *Færdig med Eddy*, samt mange flere. Pointen er dog, at det kræver en særlig opmærksomhed i opsætningen af en monolog for at sikre, at den ikke opleves som en forholdsvis statisk skuespiller, der 'bare' taler til publikum i et længere tidsrum. Her gør *Googlerens* opsætning med en mand ved et skrivebord ikke meget for visuelt at bryde monotonien. For at vende tilbage til spørgsmålet om mediets betydning, giver det i den forbindelse måske navnlig mening at drage paralleller til det udtryk, som forestillingen faktisk minder allermest om: bloggeren eller youtuberens selvregistrerede henvendelse til sine følgere/publikum.

Disse bloggere har forstået at udnytte deres medie i en sådan grad, at de er blevet en decideret magtfaktor i mediebilledet. De gør det ofte gennem korte formater, hvor de spiller på deres personlige karisma. Et vigtigt element, vil jeg her tilføje, er desuden den grad af autenticitet, som bloggeren gør brug af. Selvom bloggeren naturligtvis performer deres image, så bygger dette image også på en grad af autenticitet, hvor bloggeren optræder under eget navn og ofte inddrager oplevelser og erfaringer fra deres eget liv som en del af deres indhold. Dette står i kontrast til *Googleren*, der muligvis beskæftiger sig med en faktisk problemstilling, men samtidig pakker det ind i fiktion, ved at lade afsenderen være en fiktiv karakter. En skuespiller, der spiller en rolle, er en velkendt form i teatret, mens der er helt andre forventninger til autenticitet og selvudlevering i de online-formater, som *Googleren* kommer i selskab med, når den flytter ind på vores computerskærme.

Derfor savner vi teater

Googleren er på alle måder en minimalistisk, men dermed desværre også en noget ensformig oplevelse. Når den streames fra computeren i ens eget hjem, bliver den sat direkte op imod de mange streamingtjenester og andet online indhold, hvormed dens manglende forståelse af sit medie bliver tydeliggjort. Mens der eksisterer tematiske forbindelser mellem forestillingens emner og brugen af et online format, så bliver det aldrig for alvor udfoldet. Særligt hvis man sammenligner det med Det Kongelige Teaters anden 'corona'-forestilling *Karantæne*, der i langt højere grad leger med mediet og de muligheder, der også ligger i at lade skuespillerne agere kameramænd. Samtidig har *Googleren* en ret simpel grundfortælling, der ikke varieres synderligt, hvilket kun forstærker monotonien. Det kunne måske have været en fin lille forestilling, hvis man havde haft mulighed for at sidde i salen, og opleve mødet med Mark som en aktuel og nærværende fysisk krop. Der er nemlig noget helt enestående ved det virkelige møde, som scenekunsten indebærer, der ikke kan genskabes i optagelsens todimensionelle og døde pixels. Dermed ikke sagt, at jeg ikke har stor respekt for Det Kongelige Teaters forsøg på at

redigering: Rasmus Kreiner / Dramaturg: Louise W. Hassing

Medvirkende: Mads Rømer Brolin-Tani

Lau Tobias Tronegård-Madsen er dramaturg og cand.mag. i teater- og performancestudier med et sidefag i film- og medievidenskab

< [Den unge Werthers Lidelser og denungewertherslidelser](#)

Del med andre

OM OS

Peripeti er det eneste danske videnskabelige teatertidsskrift og redigeres af en national redaktion fra Dramaturgi, Aarhus Universitet, Teatervidenskab ved Københavns Universitet og med redaktionsmedlemmer med tilknytning til teatre og teateruddannelser.

STØTTES AF

STATENS KUNSTFOND

AKTUELT

[Googleren på Det Kongelige Teater](#)
maj 15, 2020

[Den unge Werthers Lidelser og denungewertherslidelser](#)
mar 18, 2020

[Mutter Courage og hendes børn på Det Kongelige Teater](#)
mar 17, 2020

SØG PÅ SIDEN

Search

FOR REDAKTIONEN

[Log ind](#)

[Indlægsfeed](#)

[Kommentarfeed](#)

[WordPress.org](#)

Der må ikke kopieres, gengives eller på anden måde reproduceres materiale, hverken analog eller digital fra domænet peripeti.dk uden samtykke.